

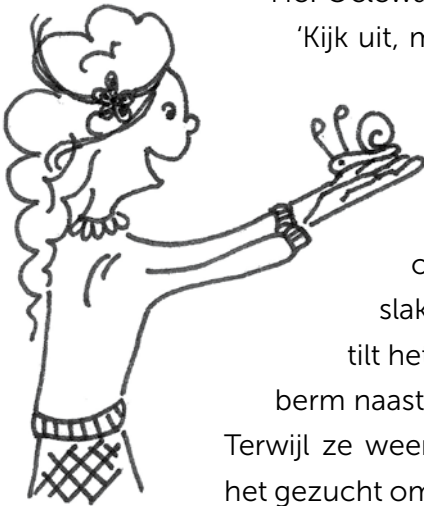
I. 'Wat moeten ze dáár nou mee?'

'Wat doe je!' roept Sem verschrikt als Jenthe plotseling op de rem staat.

Ook achter haar klinken kreten.

'Hé! Oelewapper!' Dat is Niels.

'Kijk uit, man!' Haar broer Levi is natuurlijk weer de laatste die reageert.

Onverstoorbaar stapt

Jenthe af. Ze buigt zich

over de glanzende huisjes-
slak vlak voor haar voorwiel,

tilt het beestje op en zet het in de

berm naast het fietspad.

Terwijl ze weer opstapt, doet ze alsof ze het gezucht om zich heen niet hoort en de rollende ogen niet ziet.

SEM: Hé, Jenthe! D'r zat ook nog een mier. Moet je die niet redden?

NIELS: 'k Zou 'm dan meteen maar een regenjasje aantrekken. En geef hem een zwemband. Anders verdrinkt het arme dier nog in een druppel.

Jenthe antwoordt niet. De anderen moeten er maar lekker aan wennen dat zij een schepseltje niet plat laat rijden. Trouwens, Levi zou hetzelfde gedaan hebben, dat weet ze zeker. Áls haar broer de slak tenminste had gezien ...
Achter elkaar lopen ze even later druipnat door het steegje, hun fietsen aan de hand. Voordat Sem en Niels ieder door een poort in hun eigen achtertuin verdwijnen, roept Niels nog: 'Vanavond vergaderen dus!'

Levi steekt zijn duim op. Zelf zegt ze: 'Goed!', terwijl ze met haar voorwiel de poort openduwet.

Tobias rent hen in de tuin al tegemoet. Uit zijn bek steekt de borstel waarmee mama de vensterbanken buiten soms afveegt. Blijkbaar was dat het eerste wat binnen zijn bereik lag toen hij hen hoorde aankomen. Tobias wil je altijd iets geven als je thuiskomt.

Jenthe zet haar fiets op de standaard, zakt op haar hurken en knuffelt de grote hond. Hij zat kennelijk al even buiten op hen te wachten. Zijn vacht is vochtig. 'Kom gauw mee, ouwe jongen. Straks ben je doorweekt. We krijgen nu waarschijnlijk toch al zo'n vreselijke, vieze natte-honden-lucht in huis.'

Binnen kijkt Jenthe om zich heen. Alle meubels zijn opzijgeschoven. De bank, stoelen en salontafel staan in een

hoek van de kamer; de eettafel staat tegen de muur met de stoelen er bovenop gestapeld. Op de vloer ligt een enorme lappendeken waar mama met naald en draad overheen kruipt. Verbaasd kijkt ze op. Tussen haar lippen steken een paar spelden.

‘Woi! Iw wet al wó waat?!’

Grijzend werpt Jenthe Levi een veelbetekenende blik toe. Het is meestál later dan hun moeder denkt ...

Mama trekt de spelden uit haar mond en prikt ze op een kussentje.

‘Moment, ik moet even deze quilt verder afrijgen. Dan kan ik vanavond beginnen met doorpitten’, zegt ze haastig.

Jenthe knikt alsof ze de handwerktaal van haar moeder verstaat en hijst haar schooltas van haar schouders. Dan wurmt ze zich uit haar natte winterjas.

‘Wat eten we?’ wil Levi weten.

‘Oeps!’ Mama zit opeens roerloos bovenop haar quilt. Op handen en knieën staart ze met samengeknepen ogen bedachtzaam voor zich uit. Dan springt ze op. Snel trekt ze haar laarzen uit het schoenenrek in de open keuken.

MAMA: Helemaal vergeten zuurkool te halen!

JENTHE: Mam?

MAMA: Ja?

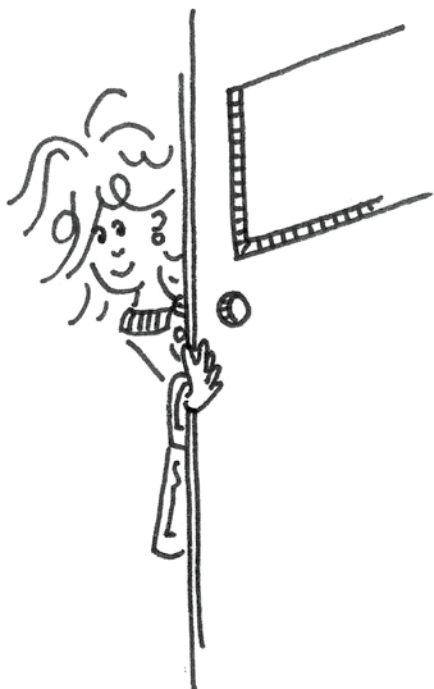
JENTHE: Mogen de spekjes er apart bij? Niet er doorheen gestampt, bedoel ik?

LEVI: Waarom dat dan?

JENTHE: Ik eet geen dode dieren meer.

Jenthe werpt Levi een venijnige blik toe, in de hoop dat hij het dan wel laat om er een opmerking over te maken. Daarna kijkt ze mama smekend aan.

'Vooruit dan maar', verzucht mama. 'En pak zelf even wat drinken. Ik fiets gauw naar de winkel. Ik moet nodig koken.'

Enmaal buiten, op het pad naar het fietsenschuurtje, keert ze zich weer om, ziet Jenthe. Ja hoor, daar steekt haar hoofd alweer om de hoek van de keukendeur. 'Sarah en Eliana spelen boven! Letten jullie een beetje op hen?'

Ze is nog maar een paar tellen weg of de deur gaat opnieuw open. 'Trouwens, moeten jullie geen droge kleren aantrekken?'

Dan is ze echt vertrokken.

Jenthe prikt voorzichtig de naald in de grote deken die nog steeds op de vloer ligt. Met moeite vouwt ze de enorme lap op, terwijl Levi de koelkast opent en drinken voor hen allebei inschenkt. Hij trekt de tafel op z'n plek, schuift er twee stoelen bij en zakt op één daarvan neer. Jenthe neemt de andere.

Al drinkend bladert Levi door het stapeltje reclamefolders op tafel. Hij houdt een envelop omhoog. 'Gave postzegel.' Jenthe knikt afwezig. Dan kijkt ze nog eens goed. Die postzegel komt uit het buitenland, zo te zien. Ernaast staat een soort grote, blauwe V met vleugeltjes en dan de woorden Volksbank Kärnten.

'Wat moeten ze dáár nou mee?' vraagt ze.

Maar Levi is inmiddels in de folder van Bike Shop verdiept.

